

ШЛЯХ РОБІТНИКА

Орган Бюро Парткооперативу та Завному Шостенського
заводу № 9.

Субота

8

лютого 1930 року
13 рік революції.

№ 4 (86)

м. Шостка,
Глухівської
округи.

7-й рік видання.

З усією рішучістю вдаримо по байдужності, бюрократизму та млявих темпах роботи. Парторганізація, профспілка й адміністративно-технічний персонал, повинні зосередити увагу на будову великого соціалістичного господарства, на виконання плану великих робіт.

ОРГАНІЗУЄМО ЛЕНІНСЬКІ УДАРНІ БРИГАДИ

Шоста річниця Ленінських днів скрізь пройшла з нечуваними піднесеннями й ентузіазмом робітничих мас.

Відома В. Ц. Р. П. С. та Ц. К. В. Л. К. С. М. про вибір 500000 нових ударників сколихнула по всьому союзу широку хвилю руху за вдарне виконання промислових та збільшення взятих темпів здійснення п'ятиріччя.

Ленінський заклик ударників повинен стати базою ще більших революційних темпів соціалістичного будівництва, повинен забезпечити не тільки повне здійснення промислових, але й збільшення їх.

Завод № 9 не може стати осторонь від загального піднесення активності робітничих мас.

За керівництвом партосередків та профорганізацій необхідно об'єднатись під прапором ударників-ленінців.

Робітники, інженерно-технічний персонал і службовці заводу, рівняючись на інші підприємства, дають не тільки ударні бригади й ударні зміни, колективи, комуни, показують нові ударні темпи, яких до цього часу ми ще не бачили.

Могутнім натиском виженемо з заводу розхлябаність, прогульництво і вивесь той елемент, що не бажає йти в ногу з темпами соціалістичного будівництва. На партійні та професійні організації покладається величезна відповідальність за переведення масової та організаційної

ОПЕРАТИВНЕ ЗВЕДЕННЯ

про виконання промислових заводом № 9 за першу третину 1929/30 року.

Виробництва		ВІІ вироб- ництво	Остаточ- на	ВІІІ вироб- ництво	I вироб- ництво	Піперова фабрика	VI вироб- ництво	Солі	Катодис- на V в-р	Мехзавод	Разом по заводу в цілому
Понажичини											
1. Виконання прог- рами у % до завдання	Жовтень	136,1	0,0	108,7	152,7	51,1	60,1	102,2	93,6	—	88,0
	Листопад	51,0	0,0	109,7	59,3	84,3	115,0	101,6	133,3	—	90,2
	Грудень	75,8	0,0	105,0	111,4	70,7	100,0	118,2	21,5	—	47,4
	Січень	88,8	0,0	132,1	110,3	73,3	—	123,6	13,8	—	46,9
Разом за I третину року		83,7	0,0	114,2	105,7	70,6	118,8	111,6	37,2	—	61,7
2. Трудодисци- пліна за I кварт.	а) невикід на роботу	22,41	27,53	19,00	22,63	26,14	24,03	24,98	30,73	—	23,51
	б) самовільні прогули	0,13	0,09	0,15	0,34	0,09	—	0,17	0,13	0,32	0,33

НА ЧЕРВОНУ Й ЧОРНУ ДОШКУ

Підсумки першої третини господарчого року на нашій заводі виявили, що не всі виробництва подбали за виконання виробничої програми, є такі, що виконали план з перебільшенням, а є й такі, що значно недовиконали його й тим саме зробили великий прорив на цьому фронті.

До кращих виробництв ми зараховуємо VI, що виконало план на 118%, VII — з виконанням на 114%, Солі — 111%, і I — 105%. Коли б ще не прогули на I-м виробництві, що за цей період мають 0,34%, воно б виконало завдання ще з значнішим перебільшенням. Ці вироб-

ництва вважаємо за зразкові й гадаємо, що кращою нагородою для них буде запис на червоній дошці. На жаль, VII виробництво та піперова фабрика саме ті, що прорвали фронт. Перше виконало план на 83,7%, а друга — лише на 76,6%. Ці сумні цифри доводять, що на виробництвах панувала небайдужість, напівпатерстальське ставлення цехадміністрації Маслова та Кимельфельда до своїх обов'язків. Ясно, що тут теж не було приділено достатньої уваги з боку техперсоналу, не вистачало керівництва з боку профспілки й партосередків та від недостатньої інтенсивності праці у самих робітників, а про ініціативу з їх боку чи критичну дій адміністрації ніщо й не нагадує. Це й примушує нас сказати, що цехадміністрації та техперсоналу VII виробництва та піперової фабрики найкраще місце й нагорода чепуритися на чорній дошці.

Проте мало покарати небайдужців, необхідно з усієї сили бити на сполох, завадати!

щоб як найшвидше залгодити прорив виробничого фронту. На цих виробництвах треба зосередити максимум уваги партії, спілки, господарників і ІТС, треба за перші два місяці другої третини року цілком виправити хиби й обов'язково виконати недороблене поряд з завданням другої третини. Не може бути мисля хитавню чи легкомудрості. Тільки вперед праця й повне виконання плану може повернути довіря до цих занежених виробництв.

Необхідно зазначити, що й механічний завод не посідає почесного місця поруч з виробництвами, що заслужують запису на червоную дошку. Там така значна кількість прогулів, що цілком буде справедливо записати мехзавод поруч з VII виробництвом та піперофабрикою.

Так геть же з нашого заводу халявисті й легкомудрості! Невружимо всі зусилля до гального виконання повнотемпів на усіх сил бити на сполох, завадати!

Так геть же з нашого заводу халявисті й легкомудрості! Невружимо всі зусилля до гального виконання повнотемпів на усіх сил бити на сполох, завадати!

Так геть же з нашого заводу халявисті й легкомудрості! Невружимо всі зусилля до гального виконання повнотемпів на усіх сил бити на сполох, завадати!

Так геть же з нашого заводу халявисті й легкомудрості! Невружимо всі зусилля до гального виконання повнотемпів на усіх сил бити на сполох, завадати!

НАБУТИ РЕВОЛЮЦІЙНО-БОЙОВИХ ТЕМПІВ У ПІДГОТОВНІ РОБОТІ ДО ЗАСІДНОЇ НАМІТАНІ

Ленінським шляхом у наступ на куркуля, за знищення його, як класу. Мобілізуйте маси бідноти, середняків для знищення глитаїв—лютих ворогів соціалізму.

У ПОХІД НА ГЛИТАЙ

(3 статті генерального секретаря ЦК ВКП(б) у тов. С. КОСІОРА)

Партія оголосила перехід від політики обмеження глитаїв до політики ліквідації його, як класу. Перехід до політики ліквідації глитаїв, як класу, став за можливого тільки внаслідок масових колгоспних колективізаційних зрушень на селі, що сталися особливо останнього року. Нечувани, різкі темпи масової колективізації різних районів, округ, країв, масовий потіг до колгоспів середняка, величезна політика активізації бідняцьких мас села, темни, масовий характер усіх цих зрушень,—нарастають місяць у місяць, день у день.

Величезні досягнення й нові воєнні завдання в галузі боротьби на будівництво соціалізму в нашій країні стали можливі внаслідок величезної роботи партії щодо індустріалізації країни й унаслідок правильної політики щодо основних мас села, за рішучого й послідовного наступу на глитаїв.

Потужні глибокі зрушення в надрах основних середняцьких мас села, їхній рішучий поворот на соціалістичний шлях розвитку сільського господарства сталися тому, що, з одного боку, ми змінили повзаста перекопані практичні ознаки переваги громадського господарства, а з другого—рішуче, без вагань ударили по глитаєві.

Усе це забезпечило нам успіх організації бідноти й середняка для боротьби з глитаєм за період хлібозаготівель, усе це привело до того, що прагнення піднести своє господарство селянин-середняк і бідняк зв'язали з переходом на велике громадське господарство на основі найвищої машинної техніки під проводом партії і робітничої класу. Селянська маса тепер бачить, що комуністи не тільки обіцяють, а й дійсно дають, а найбільшого часу уже силу силою дають селу тракторів, комбайнів, унісонів й усього потрібного для культурного громадського сільського господарства.

Масова колективізація, швидке поширення районів суспільної колективізації—руба, по новому ставлять питання про глитаїв, про подальше існування його експлуататорського господарства. Вибір від основної маси селянства шляху соціалістичного розвитку сільського господарства означає хрест над глитаєвським господарством, означає його знищення.

У нас немає ніяких підстав сподіватися на мирне прощання глитаїв у соціалізм (як це виходило за Бухариним). Навпаки,—весь досвід говорить нам, що глитаї дуже швидко борються й борються далі за своє існування; особливо тепер, коли він бачить, що наближається край його існуван-

ня, край усім його надіям, сподіванкам, особливо тепер він посилює свою боротьбу проти нас, ставлять на карту все. Мова йде для глитаїв про життя або смерть, він не чудово розуміє, це його остання ставка. Звідси цей шалений опір проти колективізації, що чимраз зростає, мобілізація всіх своїх сил, усіх можливих методів і заходів, щоб підірвати, дезорганізувати колгоспний рух, щоб підірвати його з середини. За цих умов утворився такий стан, що в боротьбі за колгосп не тільки бідняк, а й середняк став у стан непрямої, але гострої боротьби з глитаєм.

Хто кого переможе.

Хто кого переможе: або глитаї зірве колгосп, або бідняцько-середняцький колгосп доценту розіб'є глитаїв. Так стоїть справа. Чи ми можемо за таких умов провадити попередню політику тільки обмеження глитаїв, залишаючи в нього всі можливості дальшої боротьби, ма не втручати, вичікувати, вибирати для удару час на свій розсуд?

Тепер співвідношення у виробництві хліба між радгоспами, колгоспами з одного боку, й глитаєвським господарством—з другого гостро змінилось на користь соціалістичного сектору. Тепер через радгоспи й колгоспи держава вже може цілком забезпечити свої потреби.

Удар по глитаєві

Ось чому треба перейти до одвертої політики ліквідації глитаєвства, як класу, ось через що вже на перших ступенях цієї політики потрібний рішучий, засереджений удар по глитаєві, щоб вибити його з тих досить дужих позицій, що він їх до не-де посідає.

У зв'язку з загостреною класовою боротьбою на селі злитим опором глитаєвства, ми не тільки не повинні стримувати ш-

рокий та масовий рух бідноти, середняків та наймитів, особливо в районах суцільної колективізації, за розкуркулення, а сами повинні організувати цей рух, допомогти йому заповнити справді рішучий удар по політичному впливу, а головно—економічній моці глитаєвського шару села.

Під час переходу на суцільну колективізацію, як постановою бідняцько-середняцьких мас села, у глитаїв мають негайно відібрати засоби виробництва, землю й все майно, що становить основу економічного впливу глитаєвства. Біднота й середняцька маса села мають повне право за теперішніх умов відібрати в глитаїв і передати до колгоспів усе добро, придбане в їхньому експлуататорському господарстві, перевести глитаїв на такий стан, щоб позбавити їх усієї змоги боротися проти колгоспного руху, проти радянської влади.

Проте колгоспи разом з цим повинні забезпечити повнотою засів глитаєвських земель, повинні гарантувати, принаймні, той же рівень товарності, який давало глитаєвське господарство.

Найактивніших глитаїв, що чинять найупертіший опір, треба карати, карати особливо жорстко, на суцільно перед іншими глитаєвськими заходами.

Глитаєвське майно-колгоспам

Щоб перейти в рішучий наступ проти глитаєвства, щоб підкопати, організувати й здійснити ініціативу широких мас бідноти та середняків, що йдуть до колгоспу, в боротьбі з глитаєм, розкуркуленні та передачі глитаєвського майна колгоспам,—партія повинна провадити величезну політичну роботу на селі, по районах суцільної колективізації пасивного.

Величезної ваги завдання падає на 25.000 робітників, що їх відраджують порядком мобілізації. Треба добитися організації навколо рішучого походу проти глитаїв бідняцьких мас села, організації БНС, наймитства. Біднота повинна об'єднати навколо себе середняків, щоб воля бідняцько-середняцьких мас до розкуркулення була організована й неухитна.

Ради повинні стояти на чолі колгоспного руху.

У цьому поході проти глитаїв велику організовану роль повинні відіграти ради, як органи влади. Ради асоціюювані брати ініціативу до своїх рук, повинні стояти на чолі всього масового руху проти глитаїв. Всі сільради, які чинять опір, які держаться пасивності, ідентифікуються в хвості, треба негайно переобрати.

Політика ліквідації глитаєвства, як класу, не визнає те, що „в одну мить“, за кілька місяців, як гадають деякі товариші, зникнуть глитаї. Такий пресет ліквідації глитаїв, як класу, на жаль, є неможливим. Нам доведеться ще довго й уперто працювати, щоб до кінця викорчувати капіталістичні елементи на селі й у місті, щоб побороти підгитаєвців і глитаєвський вплив у колгоспах. Умови й можливості для того, щоб знищити ці елементи, є.

Тепер ми повинні заподіяти перший рішучий удар по глитаєві на селі, особливо—удар по економічно-наймінішим, активним глитаєвським надрах. Цей удар нам забезпечить швидке будівництво колгоспів, успішну роботу над тим, щоб утворити справжнє соціалістичне суспільне господарство на селі, що є за потрібну умову побудови країни соціалізму, що є за основу піднесення добобуту найширших бідняцько-середняцьких мас села.

СІНАГОГУ ПІД КЛЮБ

На загальних зборах працюючих євреїв м. Шостки 17 грудня минулого року одностайно ухвалено передати будинок синагоги для культурних потреб усього населення. З успіхом проваляється збирання підписів під заявою про закриття синагоги.

Давно настав час закрити огнище народнього опіуму й посилити наші культурні заклади.

Г.

Лист до редакції

Завком заводу № 9 сподівається до відомо всіх робітників і службовців, членів спілки „Хемиків“, що починаючи з 1 січня 1930 року членські внески стягатиметься за марочною системою по такий ціні:	8 „ 76 „ 90 „ 1—65 к
9 „ 91 „ 110 „ 2 карб.	
10 „ 111 „ 130 „ 2—40 к	
11 „ 131 „ 150 „ 2—90 к	
12 „ 151 „ 180 „ 3—40 к	
13 „ 181 „ 210 „ 4 карб.	
14 „ 211 „ 250 „ 4—80 к	
15 „ 251 „ 300 „ 5 карб.	

Розр.	Зарплата	Чл. в.	Внески з зарплати понад
1 від 15 до 20 кар.	— 30 к.		300 карб. сплачується двома
2 „ 21 „ 25 „	— 40 к.		марками, а саме: одна за 6 карб.
3 „ 26 „ 35 „	— 60 к.		з друга на ріжницю. Напри-
4 „ 36 „ 45 „	— 80 к.		клад: за плату 875 карб. при-
5 „ 46 „ 55 „	1 карб.		значається марку за 6 карб.
6 „ 56 „ 65 „	1—20 к.		та за 75 карб.—на 1 карб.
7 „ 66 „ 75 „	1—40 к.		40 кп., разом 7 карб. 40 к.

Робітники! Рушайте в бойовий наступ на глиту, за соціалістичну перебудову сільського господарства.

Про що кажуть лани та села

Від міста до села, від села до хутора, від зборів до хатини всі думки селянських мас скупчилися навколо цього великого слова — **КОЛЕКТИВ**. Ворожі куркульські елементи, релігійники всіх кольорів „теж організуються“ і сіють де кільки можна самі чорні чутки навколо великої машини — **КОЛЕКТИВ**.

Шарокі лани більш не хочуть бути опугані мережою між, вони владні вимагати вільного гуляння розмови з машиною, вимагають об'єднання з нею проти своїх вісових ворогів — куркуля та злидарського життя. Ось про що кажуть наші радянські лани, про що розмову веде передове селянство.

Але поруч з цим необхідно де-що сказати і про тих, хто хоче сісти на колеса історії і мріяти зупинити її (бідні, жалкі вона). А таких не мало по селах, по виробництвах, по місту, які чекають щоб якось по старовині... якщо нам нове життя? Таких, на жаль, ще дуже дуже багато, як з професійними, з партійними, КНС квитками, так і зовсім без квитків.

Візьмемо де-кілька малюнків Націонал-окремі партійні Образливського партосередку, не червоніючи кажуть: „радо, товариші, рано ще організувати колектив, почекай те трохи, нам немає часу“. Ніколи мабуть.

А ось малюнок другого коліру. Член профспілки „Хемик“, робітник заводу № 9 **БОНОН** Тим., з села Локоток, „зовсім бідна людина“ — землі 16 дес., 3 конячки, 3 корови, курей птук 100 або 200 та інші дрібниці. Товарише і каже, „нащо нам колектив: ми біднота, мабуть і так проживемо“; „нащо каже Колдун, ви турбуєтеся та нащо зобидили куркуля, залишив для нього тільки ребра?“.

А в голос Конону підслухує теж член профспілки, теж „Хемик“ — **МАГЛЕЙ**, „Нетреба колективу, нащо він нам здався, нащо ярмо на ший?“.

Прислухаючись до рідного відгуку, як грак на березі, учитель села Маков теж співає голосом куркульської агітації: „колектив не дур, ший, нетреба, рано ще зовсім рано, почекаємо, не будемо“.

А підкуркульський зрадник член О-ради с. Образливки, уповноважений по

х. Богданци — **ПОХТЕЛЬ** вкупи з куркульством п'є чарку за зруйнування колективу. „Не треба нам колективу, бо він, **ПОХТЕЛЬ**, зумів обдурити Радяладу й приховати під своє крило куркуля Караваянко, мабуть і далі так буде“. Ні, **ПОХТЕЛЬ**, запевняю вас, не буде.

А ось усею душею „рветься до колективу“ член спілки „Хемик“, „справжній біляк“ гр. с. Локотки — **БУБЕНЕЦ** Пантелей Г.: 12 дес. землі, 2 коней, 2 корови, молотарка та інші. е-що діткам на молотарку.

Такого-ж коліру його приятель робітник **КОВАЛЕНКО** Микола. Нащо нам, товариші колектив? Хоч ми й „білнота“, але й-же богу прожити немо. Живіть собі, товариші, живіть громадяни, колесо історії швидко покрується вперед і ви його не зупините.

А ось ще й такі як **Образливський** осередок **КП(б)У**, цього гадав, обговорював кандидатури до майбутньої президії **СільКНС**. Обговорив добре „будь ти, т. Яковський, членом президії“. Це було 18 січня 1930 року, а 20-го січня його обрали головою релігійної громади. „Що“ каже Яковський, „бачите як мене шанують, замість якогось члена президії, бачите — я голова та ще й релігійної громади, а ви якогось там члена президії... Ось я вам покажу тепер, як організувати колектив...“.

А поруч з цим попи, манахи, куркулі переодягаються в білі д-хиття й блукають по селах, плачуть і скаржаться на Радяладу, на колектив, де кешко живається. — „Бачите, кажуть, які ми, а це-ж і-й богу тільки тільки з колективу... Прислухається маса до темних чуток, які сіють темні люди... А наші О-ради, СільКНС, вчительство та інше суспільство все чогось не кають, забули мабуть заповіді великого Жовтня, про те, що Радялада та соціалізм в її країні не казка, а дійсність, яка живе, існує.“

Ніхто не зупинить темпу перебудовання країни, перебудовання сільського господарства та перебудовання нашого темного побуту.

Ось про що кажуть лани, ось до чого прислухайся біднота та робітнича класа.

Євген Цибуля.

Перебудова народного господарства на нові соціалістичні рейки вимагає виховання й виховування нових кадрів.

ВІШ виконує директиву листопадозового пленуму ЦК ВКП(б)

В січні Шістенський ВІШ випустив нових радянських інженерів, командирів нашої промисловості. 122 товариші з яких значна частина належить до пролетарської частини, ідеологічно стійких, вихованих в дусі нашого часу радянського фахівця.

Коли ми кажемо, що з вищою технічною освітою в Радянському Союзі нараховується тільки сотні партійців, то Шістенський ВІШ частково поновлює ці рідкі лави. З закінчуючих інженерів мається 12 чоловік комуністів, 4 чоловіка **ЖОМУ** і взагалі значна частина перших роб фахівців, які не боючись матеріальних труднощів з 1921/23 року пішли одержувати технічні знання, коли молода країна Рад не могла задовольнити пролетарську частину студентства.

Треба сказати, що Шістенщина частково виконала свої завдання перед партією та робітничою класою.

Виходячим радянським фахівцям, треба зробити наказ, який для них повинен стати у їхній роботі на виробництві. Головнішим вносимо наступуюче:

1) понести свої технічні знання на соціалістичне виробництво, організуючи навколо цього робітничу масу діючих і нещасливих;

2) бути застрілками соціалізму, поглиблюючи та пророблюючи ініціативу Червонопрапорного Комсомолу на цій ділянці;

3) раціоналізувати наше виробництво на нових соціалістичних засадах;

4) Замінити фахівців вже вигнаних радянською суспільністю, а можливо, ще залишившихся, які шкодять нашому будівництву. Члени о-ради з робітниками та фахівцями, які роблять на користь пролетаріату.

5) урахувати труднощі, які переживає зараз соціалістична батьківщина, урахувавши об'єктивні суб'єктивні менти цих труднощів.

К. Батура.

НА КРИТИКУ МАС

Матеріяли РСІ та для РСІ.

Про що пишуть робкори

Якось т. Соколовська загубила 20 коп. Здається не великі гроші, однак, вона зняла цілий галас.

Службовці розрахункового відділу зібрали 20 коп. і в пакеті надіслали т. Соколовській. Вона одержала гроші й написала на пакеті: „Ідіоти“. Все це було зроблено в робочий час.

„Чи ж так треба підвишувати продуктивність праці“, запитує нас робкор **Н. Р. 15**.

По заводу є розпорядження, щоб вихідні дні не переносити на інші числа. Проте, коли т. Руденкову М. І. покликано на 16 січня за наразісідателя до суду, а це число припало на його вихідний день, вона попросила начальника відділу т. Клімова про заміну і той переніс вихідний день Руденкової на 19 січня. Таким чином запобіглива т. Руденкова й одержала грошки за вихідний день.

„На наш погляд так робити не слід“, каже робкор

А.

Хто винен?

На будівництві кіноплонки в великій дробілці каміня треба було переміняти вкладиші в підчипниках. Технік Курочкін зробив ескизи і послав його до мехзаводу, а сам пішов у відпустку.

Заступати Курочкіна покликало т. Негреєва, який не перевірив ескизу й видав обточити підчипники. Обточили й тоді тільки побачили, що вони тонші за потрібних аж на 3 м/м.

Заходилися виправити помилку й віддали підчипники, щоб напаяно наладки. Але не допомогло й це, напаять напаяли, а до діла не довели й підчипники довелося викинути геть.

Десь почали точити нові частини, а робота стоїть і робітники мимоволі гуляють. «Ідіть собі в безплатну відпустку», каже адміністрація, та не хочуть цього робітники. Проте вони нічого не можуть вдіяти й хоч-не-хоч, а йди у «відпустку».

Отак загинуло в 45 робітників 315 робочих днів, а це де що значить.

За таких заходів справа здійснення плану союбдівництва став під сумнів і мимохіть повстає питання: хто ж тут винен?

Може тов. Негреєв або слюсарі з дробілки каміння дадуть відповідь на це запитання?

Тачна.

Зразкова тяганина

продовжуємо викривати болячки нашого Заводоуправління

Зразок другий.

16/х Улянівський завод написав до ОКСу (зауважте, не кому іншому) нашого заводу листа про те, що він може дати дві іржаві бочки й просить прислати для цього приймача.

З усього видно, що керуючий справами т. У. не читав папера, бо не помітив адреси «ОКСу» й 20/х направляв його до Комерційного відділу. Там теж не дуже доглядалися до адреси й «зіпхнули» папера Плязого виробн відділові (ППО), «по належності», хоч «належності» тут не вбачили через збільшене скло.

Начальник ППО тов. Ю. мабуть так прочитав папера, бо 26/х направляв його по діловій «належності», аж у самий ОКС.

27/х ОКС пересилає головному інженерові, а той 30/х повертає ОКСові. ОКС хотів послати папера директорові для висновку, але ж папер чомусь потрапив 3/х аж на шосте виробництво. Начальник 6 виробництва мабуть одразу зрозумів чого від нього вимагають і 5/х поклав резолюцію: «раджу послати майстра Ермоленка».

І лише 15/х було послано робітника, щоб прийняти бочки.

Зразок третій.

3/х міщевий ЦРК написав до Заводоуправління що йому необхідно підрезати вологін до ковбаси й пекарні, просив дозволу на це.

5/х запитання потрапило до О.С., а той 6/х направу-

вав його до ОСУ для висновку.

8/х ОСУ з своїм висновком повернув листа ОКСові, а ОКС 9/х направляв його директорові заводу на розв'язання.

Через п'ятнадцять днів, 25/х ЦРК завітав до Заводоуправління з м-том одержати потрібний дозвіл. Пригадали, що листування бубо віддано тов. Успенському для передачі директорові, якого в той день не було саме на роботі.

Завітав ЦРК ще раз, 29/х, але керсправами відмовився від того, що одержав листування, посилаючись, що такого випадку він зовсім не пам'ятає.

Коли всі розійшлися, а представник ЦРК залишався передачу справи до РСІ, т. У. мав на увазі шукати листування й знайшов таке в своїй шухляді, в столі. Швидко поклав резолюцію «терміново», з дозволом, і підписав папера т. П. для підпису. Далі папер несподівано опинився на столі т. Р-ла в ОКСі.

Здається, нема трудніше до своєчасного виконання паперу, а от же промагивався він аж 20 днів у керсправах і лише аж як загрози представника ЦРК листування вилзло на поверхню паперової тяганини, щоб знову бути втраченим і направленим до логічного свого кінця.

З такими явищами ми повинні рішуче боротися, щоб виключити їх з нашого робітничого життя.

Оно.

Геть негідників з лав радмедицини!

За один з важливих і серйозних заходів у роботі медицини треба вважати охайність хворих, які досить часто влаштовуються до лікарні такими забрудненими, що перш за все їм треба добре вимити у ванні, причепурити й покласти на ліжко тільки після цих перших заходів.

Так робиться в гарно обслугованих лікарнях, а чи робиться так у нашій Шостенській лікарні? На превеликий жаль, ні. Бо в нас працює цілком безгосподарний лікар Спаський Йому зовсім байдуже, що всі ванни поповнені до того, що користуватись ними неможливо, хоч хворі невідкладно потребують миття бо дуже забруднені. Байдуже йому й те, що ковдри, синьки та простирадла після хворих не дезінфекуються й так подаються новим хворим.

А поведінка т. Спаського? Ставлення його особливо до селян так і наводять на думку, чи не є він син царської ісправника, ката виснажених селян і робітників? І навіпаки, до мішан (на жаль, цього типу людей радянська суспільність ще й досі не викорчувала з побуту), він дуже ввічливий, привітний. Серед службовців, а особливо з санітарками т. Спаський теж не дуже ласкавий. Улюблений його вираз, це «я тебе завтра прожешу, вас усіх треба так притиснути, щоб ви запищали». Хоч до такого ставлення нема рації, бо санітарки добре взигають з роботою.

Лікар Спаський був зовсім вільний від будь якої роботи, коли до нього звернулася родина дуже хворого р. Гіткіна Миславського з проханням оглянути його, однак т. Спаський відмовився оглянути, з хвиба же не провав бюрократизму? Хвиба це радянське ставлення радянського лікаря до громадянина республіки? Це сухо чиновницький погляд на свої обов'язки, а не бажання працювати на користь людині.

Є ще в лікарні й такі гарні службовці, як чергова сестра Дворкіна та фельдшерні Друкер та Захарова.

Перша настільки добре знає своє діло, що без трояпощів замість допомоги обіп'яла уресь жінці робітничої Кополанькову М. А., а потім ще кілька наклепів на інших сестер, що ніби то вони не можуть лікувати хворих, а лише вимагатна до роботи й тільки нею однею держаться догляд за хворими.

Висновок других двох не вра-

шій Тільки-но відремонтували в лікарні ванни, лікарі зараз же призначили до них аж 14 хворих робітників, бо далі нікуди було відкладати цей засіб лікування. І шов би ви гадали? Доброчайні фельдшерні Друкер та Захарова вміють захопити ванни для себе, а хворі даремно пономарали в коридорі й пішли собі геть. А коли на таке неприємне явище звернули увагу т. Друкер, вона байдуже, з насмішкою відповідала: «ну, й що ж? Нехай хворі потанцюють». Це вже такий прояв ворожого ставлення до хворих працівників, що обійти його мовчанкою ніяк не можна. Необхідно лікувати такі «хвороби» у медробітників, а ліки від них прописують не лікарі Спаські чи йому подібні, а широкерді лікарі з РСІ.

Відома всім, що Захарова не має кваліфікації медробітника, вона навіть не має достатньої загальної освіти, а лікар Спаський доручає їй ще й відповідальну роботу, як от участь в операціях або готування ліків для хворих. Був випадок, що вона переплутала ліки й дала хворобу не те, що треба, поставила його життя під загрозу, і все й нічого, хоч т. Спаський і знав про цю подію. Бо, повторюємо, яке діло йому, чоловікові іншого кола, до хворих робітників чи селян?

Всій нашій суспільності, а особливо РСІ необхідно не тільки добре прививатись до цих медробітників, треба добре, глибоко переконати, як їх роботу, так і їх похолодження. Здається, що можна буде відшукати такі подробиці, за які їх необхідно прогнати з лав лідерів радянських лікарів, взявши для цього не гарну мішу, а поганого держкача.

Шість підписів.

Слідом за дописом

На допис «Уміть хуліганів», що надруковано в №15 нашої газети, — Окрпрокурор повідомляє, що допис підтверджено й Цевіка та Вертецького було притягнуто до суду, яким Цевіка засуджено на 6 місяців примусової праці, Вертецького виправданно.

Відп. ред. РОГОСІЙ

Випуск № 7 1930 рр. м. Москва. Газета «Дружба Советов» № 2.